

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621201939
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6621201939.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej v právnej veci žalobcu : O. V. V. E. SA, so sídlom O. Z. 1, XXX XX V., E., konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, so sídlom 811 09 Bratislava, Karadžičova 2, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., IČO: 47 234 547, so sídlom 811 01 Bratislava Ventúrska 16, proti žalovanej: S. R., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P., E. XXX/X, o zaplatenie 1.965,12 eur s príslušenstvom (pôvodne o zaplatenie 1.985,12 eur s príslušenstvom), o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/47/2021-89 zo dňa 28. 10. 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/47/2021-89 zo dňa 28. 10. 2022 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“ výrokom I. rozhodol : „Žalobu o zaplatenie 1.985,12 Eur spolu s prísl. zamietam.“ a výrokom II. žalovanej náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.985,12 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 17,88 % ročne zo sumy 1.760,27 eur od 17.08.2018 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.965,12 eur od 17.08.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že dňa 27.10.2017 uzavrel ako veriteľ na jednej strane so žalovanou ako dlžníkom na strane druhej Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (ďalej len „úverová zmluva“) a Rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „rámcová zmluva“), obsahom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,- eur a súčasne záväzok žalovanej vrátiť poskytnutý revolvingový úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami formou dohodnutých mesačných splátok. Na základe súhlasu (bod č. 1.5. úverovej zmluvy) žalobca poskytol prvé čerpanie úveru žalovanej tak, že uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu a žalovanej vydal kreditnú kartu na jej meno a poskytol jej dohodnuté platobné služby s ňou spojené. Žalovaná po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 3.537,14 eur tak, že sumu 3.533,54 eur žalovaná čerpala výbermi hotovosti z bankomatov, platbami na vybraných obchodných miestach a platbami doplnkového poistenia a sumu 3,60 eur predstavujú poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovanej v súlade s úverovou zmluvou ako súčasť úverovej istiny. Žalovaná svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnila, napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradila žalovanej žalobcovi do dňa podania žaloby len časť dlžnej sumy a to 1.834,22 eur, čo preukazuje výpis z úverového účtu žalovanej. Žalobca ďalej tvrdil, že v dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovanej vyhlásil dňa 16.08.2018 mimoriadnu splatnosť úveru,

čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu a žalovaná mala voči žalobcovi ku dňu podania žaloby neuhradené záväzky po lehote splatnosti v sume 1.985,12 eur (1.760,27 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 185,39 eur z titulu dlžných úrokov z úveru; 19,46 eur dlžné poistné z úveru; 20,00 eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky). Okrem toho je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 17,88 % ročne zo sumy 1.760,27 eur od 17.08.2018 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.965,12 eur od 17.08.2018 do zaplatenia.

1.2. Súd prvej inštancie uplatnený nárok právne posúdil s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“) v spojení s ustanovením § 1 ods. 2 a § 15 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, alebo len „ZoSÚ“). Uviedol, že z vykonaného dokazovania na základe predložených písomných dôkazných prostriedkov súd podľa § 150 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v aktuálnom znení (ďalej „CSP“) považoval v konaní za nesporné, že sporové strany uzatvorili dňa 27.10.2017 zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). V článku 1. bode 1. zmluvy o spotrebiteľskom úvere si zmluvné strany dojednali výšku úverového rámca 5.000,00 eur s aktuálnou výškou úverového rámca 1.750,00 eur, cena tovaru alebo služby bola 1.780,98 eur, splatnosť prvej mesačnej splátky min. 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca, výška úrokovej sadzby 24,00 %, RPMN 26,83 %, priemerná RPMN 21,50%. Odplata je v zmluve o spotrebiteľskom úvere dojednaná vo výške 24,00 %. Splatnosť mesačnej splátky je k 10. dňu v mesiaci. Opis tovaru alebo služby je HP IP320-15-7200U 8/25, pričom priama platba predajcovi bola vo výške 50 eur. Súčasne súd prvej inštancie skonštatoval, že z prehľadu úverového účtu žalovanej k zmluve o spotrebiteľskom úvere zistil, že dlžná čiastka úveru predstavuje sumu 1.985,12 eur.

1.3. Súd prvej inštancie právne posúdil uplatnený nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako spotrebiteľský právny vzťah podľa § 52 a nasl. OZ medzi dodávateľom - žalobcom a spotrebiteľom - žalovanou a súčasne ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ a to konkrétne viazaný spotrebiteľský úver podľa § 15 ZoSÚ. Súd taktiež v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca bol vyzvaný na preukázanie doručenia výzvy žalovanej podľa § 53 ods. 9 OZ a keďže ju súdu nepreukázal, okresný súd konštatoval, že žalobca účinne nepristúpil k okamžitému zosplatneniu spotrebiteľského úveru. Nepreukázal, že boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ pre využitie práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ vo vzťahu k zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalobca pred vyhlásením okamžitej splatnosti úveru nevyzval žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na zaplatenie dlžnej sumy s tým, že inak môže pristúpiť veriteľ (žalobca) k predčasnému zosplatneniu úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hoci z oznámenia o predčasnom zosplatnení úveru vyplýva, že žalovaná neuhradila svoje záväzky napriek predchádzajúcim výzvam žalobcu na úhradu, tieto výzvy žalobca v konaní nepredložil, hoci na to bol vyzvaný.

1.4. Na základe záveru o neúčinnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru potom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi v zmysle tohto názoru ostal nárok na zaplatenie jednotlivých splátok za podmienok podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd však mal za to, že žalobca neuviedol rozhodujúce skutkové okolnosti a nenavrhol ďalšie dôkazy, z ktorých by súd mohol určiť výšku jednotlivých splátok, ktoré splátky sú po lehote splatnosti s poukazom na konkrétne úhrady žalovanej. V sporovom konaní je základnou povinnosťou žalobcu uviesť rozhodujúce skutkové tvrdenia a predložiť za účelom ich preukázania dôkazy tak, aby bol v spore úspešný vo vzťahu k nároku, ktorý žaluje. Podmienkou však je, aby súd vedel tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia podporené príslušnými dôkazmi podradiť pod konkrétne ustanovenia právnej normy. Pritom platí, že súd nie je povinný za žalobcu vyhľadávať rozhodujúce skutočnosti z predložených dôkazov, aby tým nahrádzal procesne činnosť žalobcu. Podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Keďže žalobca vo vzťahu k nároku na zaplatenie jednotlivých splátok neunesol bremeno tvrdenia, súd sa nezaoberal ďalej v spore otázkou dôvodnosti tohto nároku, pričom uviedol, že súd tento postup zvolil v súlade so zásadou nova iurit curia (súd právo pozná), pretože túto zásadu je možné aplikovať len za predpokladu, že žalobca opíše rozhodujúce skutočnosti k uplatnenému nároku na zaplatenie žalovanej sumy. Žalobca sa nariadeného pojednávania dobrovoľne nezúčastnil a svoju neúčasť ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania. Vzhľadom na to sa dobrovoľne vzdal práva na predbežný právny názor súdu podľa § 181 ods. 2 CSP, na základe ktorého by mal oprávnenie doplniť rozhodujúce skutočnosti

vo vzťahu k nároku na zaplatenie jednotlivých splátok, preto okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná, ako procesne úspešná strana sporu, nemá nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, pretože súd z obsahu spisu nezistil žiadne trovy žalovanej (výrok II.).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, nakoľko má za to, že súd v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní zopakoval, že sa domáhal uplatneného nároku titulom neuhradených záväzkov žalovanej z uzavretej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa 27.10.2017. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej revolvingový úver vo forme úverového rámca do výšky 5.000,00 eur, pričom žalovaná takto po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 3.537,14 eur. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradila žalovaná žalobcovi len časť dlžnej sumy a to 1.834,22 eur. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany žalovanej žalobca vyhlásil dňa 16.08.2018. mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovanej splatný v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam predstavoval dlh žalovanej voči žalobcovi k vyhláseniu súdneho rozhodnutia sumu 1.965,12 eur, ktorá pozostávala zo sumy 1.760,27 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, zo sumy 185,39 eur z titulu dlžných úrokov z úveru a zo sumy 19,46 eur z titulu dlžného poistného z úveru. Žalobcom uvádzaná výška dlžnej sumy plne korešponduje so zostatkom na úverovom účte žalovanej podľa predloženého výpisu z úverového účtu žalovanej. Okrem toho sa žalobca domáhal zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.965,12 eur od 17.08.2018 do zaplatenia.

2.1. Odvolateľ v dôvodoch odvolania uviedol, že súd prvej inštancie mal za to, že žalobcovi zostal nárok na zaplatenie jednotlivých splátok podľa úverových zmlúv, ale keďže žalobca neuniesol bremeno tvrdenia ohľadom nároku na zaplatenie jednotlivých splátok, súd tak žalobu v celom rozsahu zamietol. S takýmto posúdením veci žalobca nesúhlasí, pričom poukázal na skutočnosť, že sa žalobným návrhom domáhal peňažného plnenia a právny dôvod uplatneného nároku v žalobe výslovne neuviedol. Žalobca v žalobe opísal v súlade s ust. § 132 CSP rozhodujúce skutočnosti, keď okrem iného tvrdil, že strany uzavreli dňa 27.10.2017 úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej revolvingový spotrebiteľský úver, z ktorého žalovaná vyčerpala sumu 3.537,14 eur a tiež tvrdil, že žalovaná do dňa podania žaloby vrátila len sumu 1.834,22 eur. Toto skutkové tvrdenie žalobcu nebolo žalovanou počas konania popreté, t.j. v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa považuje za nesporné. Sporným skutkom sa stalo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru voči žalovanému. Žalobca má za to, že aj v prípade, ak súd dospel k záveru, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru voči žalovanej nebolo v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a bolo neúčinné, mal tak vychádzať z pôvodného dojednania obsiahnutého v úverovej zmluve o plnení dlhu v splátkach a žalobcovi priznať plnenie z jednotlivých už splatných a ešte nepremličaných mesačných splátok. Žalobca je toho názoru, že v dispozičných konaniach, ktoré sa začínajú na základe návrhu je súd viazaný návrhom a nemôže ho prekročiť a posúdiť viac, než čoho sa žalobca domáha. Zároveň sa ale žalobca nemôže stotožniť s názorom súdu, že by v prípade sporných skutkových tvrdení v priebehu súdneho konania mal sám upravovať návrh a to najmä s prihliadnutím k tomu, že predmetom konania je peňažný dlh vzniknutý neuhradením jednotlivých mesačných splátok. Opätovne pripomenul, že žalovaná nepoprela tvrdenia žalobcu týkajúce sa výšky splátky ani dátumov ich splatnosti. Súd tak musel mať za preukázané, že jednotlivé mesačné splátky vo výške 52,50 eur boli splatné vždy k 10. dňu v mesiaci od novembra 2017 do zaplatenia. Súd tak musel mať za preukázané, že v čase vydania rozsudku (dňa 28.10.2022) boli splatné a zároveň ešte nepremličané mesačné splátky v rozmedzí od 10.11.2019 do 10.10.2022 - 36 splátok každá vo výške 52,50 eur = 1.890,00 eur a súd napriek tomu žalobu v celom rozsahu zamietol. Z výšky súčiny jednotlivých splatných splátok vyplýva, že suma 1.890,00 eur neprekračuje žalobcom určený predmet konania (sumu 1.965,12 eur), čo zároveň preukazuje fakt, že žalobcom uplatnené peňažné plnenie bolo čiastočne dôvodné.

2.2. Odvolateľ poznamenal, že si je vedomý, že predmetný spor je sporom spotrebiteľským s ochranou slabšej strany (žalovaného), ale nemôže sa stotožniť s tým, že by takáto ochrana mala byť absolútna, zasahujúca do nestrannosti súdu. Žalobca má za to, že v konaní poskytol taký skutkový základ, ktorý umožňoval súdu priznať žalobcovi uplatnené peňažné plnenie aj v prípade, ak malo toto plnenie byť z titulu nároku na jednotlivé mesačné splátky. Súčasne poukázal na skutočnosť, že nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý je predmetom konania,

keďže právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iuria novit curia. V závere odvolania žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa vymyká rozhodovacej praxi všeobecných súdov, keď sa žalobca s príslušnou argumentáciou súdu prvej inštancie odôvodňujúcou zamietnutie návrhu v celom rozsahu nestretol, hoci vedie niekoľko tisíc sporových konaní na obdobnom skutkovom základe, čím rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcu porušuje tiež zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania a tým aj zásadu právnej istoty. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, hoci odvolací súd z obsahu spisu konštatuje, že jej bol na to súdom prvej inštancie vytvorený procesný priestor v súlade s § 373 ods. 3 CSP.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 3 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

6. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

7. Podľa článku 8 Civilného sporového poriadku sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

8. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

9. Odvolací súd, ešte pred posúdením samotnej vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku, v prvom rade konštatuje nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom. Vychádzajúc z ustanovenia § 145 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku konštatoval: „Žalobca vo vzťahu k výzve vzal žalobcu čiastočne späť v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20,00 Eur a v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 17,88 % ročne zo sumy 1.760,27 Eur od 17.08.2018 do zaplatenia.“ Toto konštatovanie zodpovedá obsahu procesného podania žalobcu datovaného dňa 18.05.2021 (č.l. 56 spisu), v ktorom žalobca uviedol: „Žalobca v súlade s ust. § 144 CSP berie návrh späť v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 20,00 Eur a v časti úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 17,88 % ročne zo sumy 1.760,27 Eur od 17.08.2018 do zaplatenia a žiada, aby Okresný súd Lučenec v tejto časti konanie zastavil a vydal tento platobný rozkaz: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.965,12 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.965,12 Eur od 17.08.2018 do zaplatenia, súdny poplatok vo výške 59,50 Eur na účet žalobcu č. SK09 6500 0000 0000 2018 5698 pod VS: 1448454510 a trovy právneho zastúpenia vo výške 221,28 Eur (2 úkony /prevzatie a príprava, žaloba/ á 81,33 Eur + 2 x režijný paušál á 10,87 Eur + 36,88 Eur 20 % DPH zo sumy 184,40 Eur) na účet právneho zástupcu žalobcu č. SK51 0200 0000 0029 0036 9451 pod VS: 10423049 a to všetko do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu.“

10. S poukazom na vyššie konštatované je tak zrejmé, že nakoľko k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo v spore ešte pred doručením žaloby žalovanej, súd prvej inštancie bol bez potreby rozhodnúť uznesením o čiastočnom späťvzatiu žaloby povinný konať ďalej už len o zvyšku nároku žalobcu. V zmysle procesného podania žalobcu - čiastočného späťvzatiu žaloby - je ďalej bez pochyb zrejmé, že predmetom sporu tak ostala časť nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1.965,12 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.965,12 Eur od 17.08.2018 do zaplatenia. O (len) tejto časti aj potom mal súd prvej inštancie konať. Napriek tomu však súd v odôvodnení rozsudku síce v bode 5 4. konštatoval, že „Súd v súlade s § 145 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) na základe čiastočného späťvzatiu žaloby zo dňa 18.05.2021 konal o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti, nakoľko žaloba bola vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanej.“, avšak toto

sa už nepremietlo do rozsudku ohľadom špecifikácie predmetu konania, pretože z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie konal o celom nároku (v pôvodnej výške) v zmysle žaloby a nie v zmysle čiastočného späťvzatia žaloby, čo je zrejme jednak zo záhlavia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol predmet konania „o zaplatenie 1.985,12 Eur s príslušenstvom“, no najmä z výroku I. predmetného rozsudku, v ktorom súd uviedol, že zamietla žalobu o zaplatenie 1.985,12 Eur spolu s príslušenstvom. Odvolací súd tak konštatuje nerešpektovanie zákonného ustanovenia § 145 ods. 3 CSP, teda súd prvej inštancie rozhodoval v rozpore so žalobným návrhom žalobcu v zmysle čiastočného späťvzatia žaloby.

11. Okrem toho však odvolací súd konštatuje aj vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a to v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorý žalobu zamietol z dôvodu, že podľa názoru súdu žalobca vo vzťahu k nároku na zaplatenie jednotlivých splátok úveru neunesol dôkazné bremeno tvrdenia. Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ súd prvej inštancie správne zameral pozornosť na skúmanie zákonných predpokladov a podmienok platného a účinného predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a v nadväznosti na nepreukázanie výzvy vyžadovanej ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka potom vyvodil právnu neúčinnosť predčasného zosplatenia celého spotrebiteľského úveru, tieto právne závery odvolací súd nespochybňuje, považuje ich za zákonné a súladné s obsahom spisu. Odvolací súd však aj konštatuje, že v tomto ohľade ani nie je predmetom odvolacieho konania otázka nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie z dôvodu konštatovania neúčinnosti predčasného zosplatenia celého úveru vzhľadom na nesplnenie povinnosti žalobcu preukázať zaslanie žalovanej zosplateniu predchádzajúcej upozorňujúcej výzvy v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v nadväznosti na § 565 Občianskeho zákonníka. Tento záver žalobca v rámci odvolacej argumentácie nenamietal. Žalobca v nadväznosti na tento záver v odvolaní však namietal, že súd prvej inštancie (s poukazom na zásadu nova iurit curia) mal z predložených listinných dôkazov dostatočne preukázané zásadné skutočnosti umožňujúce súdu priznať žalobcovi uplatnené peňažné plnenie aj v prípade, ak malo toto plnenie byť z titulu nároku na jednotlivé mesačné splátky.

12. Nespochybniteľnou zásadou sporového konania je, že právna kvalifikácia a právne posúdenie uplatneného nároku je vecou súdu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálený názor vyšších súdnych autorít : „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriať pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Taktiež Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach judikoval, že výklad a používanie zákonných ustanovení všeobecným súdom musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Všeobecný súd musí vykladať a používať zákonné ustanovenia v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. „Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.“ ... „Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 OSP).“ Súd sa majú vyvarovať prílišného formalizmu, ktorý nemá základný význam pre ochranu zákonnosti, nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 139/02 <http://portal.concourt.sk/Zbierka/2003/9_03s.pdf> z 26. februára 2003; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 154/08 <http://portal.concourt.sk/Zbierka/2008/50_08s.pdf> z 24. septembra 2008).

13. Žalobca, ako úverový veriteľ z posudzovanej Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty č. 265003424060831, uzatvorenej dňa 27.10. 2017 so žalovanou, ako úverovou dlžníčkou, sa domáha peňažného nároku, ktorý mal vyplývať z neplnenia si zmluvných povinností

žalovanou riadne a včas splácať poskytnutý úver v zmysle dojednaných zmluvných podmienok. Žalobca v rámci žalobných tvrdení uviedol zásadné okolnosti ohľadom tvrdeného nároku vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom revolvingovom úvere, v rámci listinných dôkazov predložil súdu zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb zo dňa 27. 10. 2017, predložil aj výpis úverového prípadu vzťahujúceho sa na predmetný spotrebiteľský úver, z ktorého detailne vyplývajú jednotlivé čerpania a splátky týkajúce sa úveru žalovanej (č.l. 31 a 32 spisu), obsahom spisu je taktiež aj potvrdenie odfinancovania peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade žalovanej (č.l. 33 spisu). Ohľadom predložených listinných dôkazov odvolací súd konštatuje ako zásadnú skutočnosť aj to, že sú dôvodné a oprávnené odvolacie argumenty žalobcu, že žalovaná nepoprela tvrdenia žalobcu, ani obsah ním predložených listinných dôkazov týkajúcich sa výšky splátky, dátumov splatnosti, ako ani poskytnutej výšky úveru žalobcom. Je potom možné vzhľadom na obsah zmluvných dojednaní uvedených v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, v nadväznosti na prehľad čerpania a plnenia tohto spotrebiteľského úveru, bez pochyb vyvodiť, aká suma bola v prospech žalovanej z predmetnej úverovej zmluvy čerpaná, je zrejmé, že mesačné splátky boli vo výške 52,50 eur (v zmysle reálneho splácania žalovanou vo výške 52,50 eur, čo zodpovedalo aj obsahu zmluvy o revolvingovom úvere, kde bola uvedená aktuálna výška úverového rámca 1750 eur s výškou mesačnej splátky minimálne 3 percentá z aktuálnej výšky úverového rámca, čo zodpovedá sume 52,50 eur). Vzhľadom na žalovanou nepopreté skutkové tvrdenia, no najmä vzhľadom na predložené listinné dôkazy žalobcom - z prehľadu o čerpaní a splácaní predmetného spotrebiteľského úveru, je tak potom nutné dať za pravdu odvolacím argumentom žalobcu, že súd mohol mať v čase vyhlásenia rozsudku za preukázané, ktoré jednotlivé mesačné splátky vo výške 52,50 eur boli splatné už v čase vyhlásenia rozsudku, čo a kedy bolo žalovanou plnené na úver a aká suma nároku (už splatné a súčasne nepremlčané splátky) tvoria oprávnený a preukázaný nárok žalobcu na peňažné plnenie vyplývajúce z posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Neobstojí potom argument súdu prvej inštancie, že bolo namieste žalobu zamietnuť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu. Odvolací súd však súčasne akcentuje aj povinnosť súdu v spotrebiteľských sporoch vo zvýšenej miere prihliadať na potrebu ochrany práv spotrebiteľa, ako prirodzene slabšej zmluvnej strany v záväzkovom vzťahu s dodávateľom, v ktorých má súd vo všeobecnosti povinnosť z úradnej povinnosti ex offio prihliadať na nezákonnosť uplatneného nároku tak, ako to vyplýva zo zákonnej úpravy jednak § 295 CSP (v spotrebiteľských sporoch), ale aj z hmotnoprávnej úpravy (napr. § 53, § 54a Občianskeho zákonníka, ale aj napr. § 7 ods. 1, § 9, § 11 ods. 1 a 2 Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý ex lege sankcionuje absenciu zákonom požadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nesplnenie si niektorých zákonom kladených povinností veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru).

14. Z vyššie uvedených dôvodov potom neobstojí záver súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcu v celom rozsahu (navyše bez zohľadnenia čiastočného späťvzatia žaloby) zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom. Je potom nutné konštatovať nedostatočne zistený skutkový stav veci a aj nesprávne právne posúdenie veci, v dôsledku čoho odvolací súd po preskúmaní veci odvolaním napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec podľa ustanovenia § 391 ods. 1 a 3 CSP vrátil súdu prvej inštancie na nové právne posúdenie a rozhodnutie.

15. Bude tak úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci dôsledne skúmať zákonnosť uplatneného nároku žalobcu v rozsahu zvyšku nároku po zohľadnení čiastočného späťvzatia žaloby a to vzhľadom na správny záver o nepreukázaní zákonných podmienok a predpokladov pre zákonné a účinné predčasné zosplatenie úveru veriteľom, pričom bude nutné dôsledne vyhodnocovať predložené listinné dôkazy a rešpektovať aj zákonné limity ochrany spotrebiteľa. V nadväznosti na všetky uvedené okolnosti potom súd prvej inštancie nanovo právne nárok posúdi a nanovo meritórne rozhodne. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie potom rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

(§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,

- d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.